

Arrest

nr. 233 368 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 20 september 2018 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 juni 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 23 augustus 1991 te Zubair (Basra), een voornamelijk sjiitische regio. Kort na uw geboorte kwamen uw ouders en zus om tijdens een bombardement tijdens de Golfoorlog. U werd grootgebracht door uw tante langs vaderskant en woonde steeds in de 'Mahalat Al Shimal' te Zubair. U studeerde twee jaar informatica aan de hogeschool. U werkte in 2012 gedurende een jaar in een kledingzaak. Toen de soennitische eigenaar hiervan werd bedreigd, vertrok hij naar Turkije en was u uw werk kwijt. Vanaf december 2013 hield u samen met uw neef een supermarkt open. De echtgenoot van uw tante, sheikh A.K.A-D., werd op 26 april 2014 gedood. In datzelfde jaar werden nog verschillende andere sheikhs gedood in uw regio. Allen kwamen ze om door beschietingen. Op 16 december 2014 werd u telefonisch bedreigd door de sjiitische militie 'Asaib Ahl al Haqq'. Er werd u gevraagd 6 à 7 miljoen Iraakse dinar te betalen of uw winkel te sluiten, anders zou u worden gedood. U antwoordde dat u gewoon open zou blijven en niet zou betalen. Op 18 december 2014 werd uw neef doodgeschoten toen hij onderweg was van de winkel naar huis. Van toen af bleef u thuis en deed u de winkel niet meer open. U bent uit Irak vertrokken op 15 oktober 2015. U diende twee verzoeken om internationale bescherming in Noorwegen in. Deze werden telkens geweigerd. Uit angst te worden teruggestuurd naar Irak besloot u verder te reizen. U kwam in België aan op 11 september 2017 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 19 september 2017.

Op 9 november 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 juni 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) vernietigd, doordat uw recht van verdediging was geschonden aangezien u niet de mogelijkheid kreeg uw dossier te raadplegen gedurende de verhuisperiode van het CGVS.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: een attest van de Franse les en een attest van de Nederlandse les. Voorts legt u kopieën voor van uw Iraakse identiteitskaart (d.d. 1/10/06), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 25/3/09), uw paspoort (d.d. 27/8/14), de identiteitskaart van uw neef (d.d. 31/8/14), de identiteitskaart van sheikh A.K. (d.d. 18/3/98), de overlijdensakte van uw neef, de overlijdensakte van de sheikh, een condoleance brief van de Verenigde Naties i.v.m. het overlijden van de sheikh en een verklaring van de Verenigde Staten i.v.m. de situatie in Basra.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uzelf verklaart dat u tijdens uw verzoek om internationale bescherming hier in België niet compleet hetzelfde verhaal heeft verteld als naar aanleiding van uw verzoeken in Noorwegen, die telkens met een weigeringsbeslissing werden afgesloten. U merkt op dat er verschillen waren in uw verklaringen tussen beide landen. Welke verschillen er dan juist waren, kunt u echter niet preciseren (CGVS p.24). U raadt zelf het CGVS aan de verschillen zelf uit te zoeken naar aanleiding van het verslag van het Noorse gehoor. Als excuus brengt u aan dat Noorwegen voor u toch niet belangrijk was en u er überhaupt wilde vertrekken. Er kan nochtans verwacht worden dat u zich zowel in Noorwegen als in België op compleet dezelfde asielmotieven zou baseren indien u op basis van de voorgehouden gebeurtenissen in Irak daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren in uw land van herkomst. Dat u aangeeft dat dit bij u niet helemaal het geval is maar dan eigenlijk ook niet echt kan duiden waarin de verschillen schuilen en hier nogal licht overgaat, doet al de eerste

twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verhaal. Dat u na het lezen van deze conclusie van het CGVS in het verzoekschrift dat werd ingediend naar aanleiding van uw beroep bij de RvV plots beweert dat het relaas dat u aflegde in Noorwegen zowel wat chronologie en feiten betreft in grote lijnen hetzelfde is als hetgeen u verklaarde in België is niet ernstig te nemen.

Voorts slaagt u er niet in te overtuigen dat u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren omwille van het feit dat u als soenniet, behorend tot de AL-DAOSERI stam, in een overwegend sjiitische regio verbleef. Dat u op het moment van uw eerste (en enige) bedreiging botweg aan uw belagers zou hebben geantwoord dat u geen geld zou betalen en uw winkel zou openhouden, is weinig geloofwaardig in die context (CGVS p.3, 19). Er werd gezegd dat u ofwel de som geld diende te betalen ofwel uw winkel moest sluiten (zie verklaringen DVZ - vragenlijst CGVS). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u ook expliciet dat men z'n zaak moet sluiten na het krijgen van zo'n dreigement (CGVS p.18). Dat u het kotsbeu was, kan niet als afdoende overtuigende verklaring worden aanzien waarom u zich zo roekeloos zou opstellen (CGVS p.19). Temeer u toen wel al weet had van verschillende soennieten die zouden zijn bedreigd en het land zouden hebben verlaten of zouden zijn gedood. Op het moment van uw bedreiging was volgens uw verklaringen zelfs de echtgenoot van uw tante, sheikh A.K., reeds vermoord (CGVS p.5). De soennitische eigenaar van de kledijzaak waar u vroeger werkte, sloot onmiddellijk zijn winkel nadat hij werd bedreigd (CGVS p.3, 13, 18-19). Dat u in deze context aan uw bedreigers zou meedelen dat u niet aan hun eisen zult voldoen, is weinig aannemelijk. U haalt nog een andere winkелеigenaar aan, maar kunt verder trouwens geen namen meer geven van de vele anderen die - volgens u - gelijkaardige problemen hebben ondervonden (CGVS p.23). Bovendien weet u niet door wie de eigenaar van de kledingzaak waar u werkte werd bedreigd, noch door wie de echtgenoot van uw tante werd gedood (CGVS p.6, 18). Dergelijke vage verklaringen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede. In uw verzoekschrift herhaalt u dat u niet weet wie de echtgenoot van uw tante doodde omdat de ouders nooit werden teruggevonden, maar beweert u plots wel te vermoeden dat hier leden van de sjiitische milities achter zaten. Dit is echter een blote bewering die u verder niet hard kunt maken.

Indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw asielmotieven, quod non, dan nog moet worden opgemerkt dat u onvoldoende doorslaggevende elementen naar voor brengt om te veronderstellen dat u in de toekomst bepaalde vervolgingsfeiten dient te vrezen. Er kan immers worden vastgesteld dat u na de vermeende moord op uw neef tegemoet bent gekomen aan de eis om uw winkel te sluiten en er dus sindsdien geen enkele reden meer is om u te vervolgen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nadien nog gedurende een tiental maanden in uw eigen woning te Zubair verbleef, zonder dat er zich nieuwe feiten en/of problemen voordeden. U hebt geen aanwijzingen als zou u momenteel worden gevisieerd (CGVS p.19, 22, 25). U beweert in Irak enkel en alleen gevisieerd te worden omwille van het feit dat u soenniet bent en behoort tot de stam AL-DAOSERI (CGVS p.21-22). Deze soennitische stam waartoe u behoort, telt volgens uw verklaringen momenteel een vijfhonderdtal leden in uw regio van herkomst (CGVS p.4). Ook de tante waardoor u bent opgevoed verblijft momenteel nog steeds in Zubair waar u ook uw hele leven hebt gewoond. Behalve gezondheidsproblemen vermeldt u geen moeilijkheden die zij daar nog zou(den) ondervonden hebben (CGVS p.11). Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in uw regio van herkomst. Wat dit betreft is het overigens zeer opmerkelijk dat u vóór december 2014 nooit eerder problemen zou hebben ondervonden omwille van uw soennitische geloof of het behoren tot de AL-DAOSERI stam (CGVS p.22). U beweert dat zelfs tijdens de periode van het sektarische geweld in 2006-2007 uw familie geen concrete problemen ondervond (CGVS p.8). Dit wijst er wederom allerminst op dat u als soenniet vervolging te vrezen heeft in uw regio.

U beweert Asaib Ahl al-Haqq te vrezen, een militie die volgens uw verklaringen zeer machtig is binnen de Iraakse autoriteiten (CGVS p.4, 19). Dat u ervoor zou opteren legaal het land te verlaten via de luchthaven indien u daadwerkelijk wordt gevisieerd door Asaib Ahl al-Haqq, is dan ook niet geloofwaardig. Op die manier zou u zichzelf immers blootstellen aan een niet te onderschatten risico. Dat u nu aangeeft legaal via de luchthaven te zijn vertrokken is dan ook een ernstige indicatie dat u in werkelijkheid niets te vrezen hebt van Asaib Ahl al-Haqq, noch van de Iraakse autoriteiten (CGVS p.16).

U verwijst tevens naar de algemene situatie in Basra die niet goed zou zijn. Zo zou het water onzuiver zijn en vonden er betogingen plaats waartegen werd gereageerd met beschietingen (CGVS p.11-12). Dergelijke verwijzing naar de algemene situatie wijst niet op een persoonsgerichte vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 24 augustus 2017; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 11 oktober 2017) dat de situatie in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat iedere soenniet er nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Karbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Troepenverplaatsingen van het Iraakse leger en de veiligheidsdiensten naar het front met IS creëerden een tekort aan leger- en politiepersoneel in Zuid-Irak. In de loop van 2015 leidde dit tot een toename van het crimineel en tribaal geweld. Tegelijkertijd nam de invloed van sjitische militieën, die soms controleposten bemannen, toe. De meerderheid van de excessen waaraan de sjitische militieën zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, hetgeen in deze beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieën en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Basra in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Basra en hierbij verwijst naar het feit dat u soenniet bent en tot de AL-DAOSERI stam behoort, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinities of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u soenniet bent en tot de AL-DAOSER stam behoort, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De door u voorgelegde documenten tenslotte kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 1/10/06), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 25/3/09), uw paspoort (d.d. 27/8/14), de identiteitskaart van uw neef (d.d.

31/8/'14), de identiteitskaart van sheikh A.K. (d.d. 18/3/'98), dewelke enkel een indicatie vormen voor de identiteit en herkomst van u en uw familieleden. Het attest van de Franse les en het attest van de Nederlandse les vormen enkel een indicatie met betrekking tot uw inspanningen om hier de taal te leren, maar voegen voorts niets toe aan uw asielaanspraak. Wat betreft de overlijdensakte van uw neef en de overlijdensakte van de sheikh, dient allereerst te worden opgemerkt dat het slechts kopieën betreffen, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid geenszins kan worden nagegaan. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de kopie van de overlijdensakte van uw neef compleet onleesbaar was. Daarenboven dient een zeker voorbehoud te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze - zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map) - zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden. Bovendien kan uit geen van deze documenten worden afgeleid dat u persoonlijk ooit rechtstreeks werd bedreigd of andere concrete problemen ondervond. Die laatste opmerking geldt tevens voor de condoleance brief van de Verenigde Naties i.v.m. de sheikh en de verklaring van de Verenigde Staten i.v.m. de situatie in Basra.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het voorzichtigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Na een samenvatting van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting, zet verzoeker inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus het volgende uiteen:

"3.1. Geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker.

Wat de motieven van de bestreden beslissing betreft, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij heeft aangegeven dat er misschien kleine verschillen konden bestaan tussen zijn verklaringen in Noorwegen en in België. Wat hij hiermee bedoelde is dat hij niet kan verzekeren dat er kleine tegenstrijdigheden zouden kunnen bestaan in sommige datums, of dat hij niet kon garanderen dat hij steeds de precieze datum van sommige feiten zou kunnen weergeven. In de grote lijnen is het relaas dat hij aflegde in België hetzelfde als het relaas dat hij in Noorwegen aflegde, zowel wat de chronologie als wat de feiten betreft.

Verzoeker volhardt in het feit dat hij inderdaad meegaf dat hij weigerde het afpersinggeld te betalen en zijn winkel te sluiten. Zijn houding vloeit voort uit de opsomming van de ervaringen die hij meegemaakt heeft in zijn hele leven, als soenniet in een sjiitische regio. Door alle frustraties en discriminaties die hij heeft meegemaakt in zijn leven omwille van de sektarisch context in Zuid-Irak.

Wanneer het CGVS stelt dat verzoeker actueel geen risico meer loopt aangezien hij nu zijn winkel heeft gesloten is dit niet ernstig en puur retorisch. Dit motief zou trouwens ook een schending inhouden van artikel 48/7 en 48/3, §2 b) van de wet van 15.12.1980.

Artikel 48/3 § 2 definieert de notie van vervolging:

" § 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)"

Artikel 48/7 stelt :

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Het feit dat verzoeker zijn winkel moest sluiten, eerder zijn werk moest verlaten, dat hij bedreigt werd gedood te zijn, alsook het feit dat zijn neef vermoord werd is, in zijn geheel de vervolging;

Hieruit blijkt dat de kern van de asielaanvraag van verzoeker afhangt van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en niet louter op het feit dat de vrees voor verzoeker niet meer actueel zou zijn.

Dit motief is dus niet doorslaggevend en volstaat niet om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen. Indien de verklaringen van verzoeker als geloofwaardig worden geacht is het louter feit dat hij zijn winkel in feite gesloten heeft niet voldoende om aan te nemen dat er goede redenen zouden bestaan dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Het feit dat verzoeker nog tien maanden bleef wonen bij de tante die hem heeft opgevoed is omdat hij geen andere mogelijkheid had. Hij was zeer aangetroffen door de moord op zijn neef en verkeerde in een zware depressie. Hij kwam nooit naar buiten uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker wenst ook te verduidelijken dat hij geen vrees heeft ten aanzien van de Iraakse autoriteiten *sensu strictu*. Hij heeft een vrees ten aanzien van de militie AAH en kan niet terecht bij zijn nationale autoriteiten om tegen deze militie een bescherming te krijgen.

De milities voeren de controles op de luchthavens niet door en hij kon dus niet worden tegengehouden wanneer hij het land verliet. De manier waarop hij zijn land verliet heeft geen enkele invloed op de geloofwaardigheid van zijn relaas.

3.2. De situatie van de soennieten in Zuid-Irak en van de stam AL-DAOSERI

Op de asielinstanties rust een samenwerkingsplicht die op zijn minst inhoudt dat de asielinstantie informatie verzamelt over de context van het land van herkomst waarop zij haar beslissing stoelt. De asielinstanties hebben immers meer middelen dan de verzoekende partij om die informatie te verzamelen en worden verwacht de geloofwaardigheid van de verklaringen van een aanvrager te toetsen aan de beschikbare informatie over de context in het land van herkomst, in overeenstemming met artikel 48/6, §4, c) van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker wenst ook te onderlijnen dat hij niet enkel gevisieerd wordt omdat hij soenniet is, maar ook dat de leden van zijn clan specifiek een hoger risico lopen in Zuid-Irak. Als begin van bewijs van dit verhoogd risico heeft verzoeker het bewijs geleverd dat de Sheikh van zijn clan in 2014 werd vermoord door onbekenden.

Deze persoon is immers ook een dicht familielid van verzoeker: hij is de echtgenoot van zijn tante. Hij had regelmatig contact met hem. Dit onderdeel van zijn vrees werd door documenten gestaafd.

Het CGVS laat in het midden of hij geloof hecht of niet aan de door verzoeker aangehaalde moord op de echtgenoot van zijn tante, de Sheikh van zijn stam.

Het enige wat er gezegd wordt is dat hij niet weet wie de Sheikh van zijn stam heeft vermoord. Verzoeker wenst te verduidelijken dat hij het niet kan stellen omdat de daders nooit teruggevonden werden. Hij vermoed wel dat de auteurs leden van de sjitische milities zijn en dat de moord op de Sheikh van zijn stam zich afspeelt in de specifieke context van het sektarisch geweld en de stammenconflicten.

Dit onderdeel van zijn vrees werd onvoldoende onderzocht door de verwerende partij.

Nochtans stelt de verwerende partij wel dat het geweld in Zuid-Irak voornamelijk voortvloeit uit stammenconflicten. De situatie van de leden van de stam van verzoeker, zeker diegenen die zoals verzoeker dichte familieleden van de vermoorde Sheikh zijn, moest onderzocht worden en kan niet zomaar worden gelijkgesteld met de algemene situatie van de soennieten in Zuid-Irak.

Verzoeker volhardt in het feit dat hij omwille van zijn Soennitische strekking, het behoren tot de clan AL DAOSERI en zijn dichte familieband met de Sheikh A.K.A.D. die in april 2014 vermoord werd een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar Basra.

Dit is des te meer het geval aangezien er sinds de dood van zijn oom, geen stamleider meer is voor zijn clan. Die brengt met zich mee dat verzoeker, zoals alle andere leden van zijn stam, bijzonder kwetsbaar is en zijn positie heel precair is.

Dit is zeker het geval in de context van Basra (waarvan Al Zubair een deelgemeente is) aangezien de door verweerder aangebrachte informatie zelf aantoonde dat de clan structuren er een belangrijke rol spelen en dat de soennieten er sterk gemarginaliseerd worden. Daarnaast bestaat er veel clan- en crimineel-gerelateerd geweld en onveiligheid, onder andere met afpersing (zie stuk 3, p. 11-12; 17-18 en 21).

Dit versterkt de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, en het vluchtelingenstatuut moet hem worden erkent. Op zijn minst benadrukt dit het belang van een diepgaand onderzoek van verwerende partij over de situatie voor de leden van de clan Al-Daoseri in Basra.

Er vond geen diepgaand onderzoek plaats. Geen enkele pertinente informatie werd door verwerende partij aangebracht over de situatie van de Al-Daoseri clan in Basra, en het CGVS leidt van het feit dat er op het moment van het persoonlijk onderhoud, dd 20.09.2018, ongeveer 500 leden van de clan nog aanwezig zouden zijn in Basra dat er geen actuele vrees zou kunnen bestaan.

Op zijn minst moest verwerende partij specifieke informatie vragen over de situatie van de leden van de clan Al Daoseri in Basra vooraleer het risico in geval van terugkeer van verzoeker te kunnen beoordelen.

De bestreden beslissing moet worden vernietigd."

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, licht verzoeker het volgende toe:

"Bij toepassing van artikel 48/4, §2, c), die artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn omzet moet er ook rekening worden gehouden met het profiel van verzoekende partij. Inderdaad, "Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming." (HvJUE, Eïgafaji, C-465/07, 17 februari 2009, punt 39).

Het CGVS moet toepassing doen van het concept van "sliding-scale" afgeleid van het El Gaffaji arrest. Dit concept levert een interpretatiekader van het relatief gewicht die besteed moet worden aan de notie van algemeen risico (het risico op ernstige schade louter door de aanwezigheid ongeacht het profiel) en het specifiek risico (waar het specifiek profiel het algemeen risico objectief verhoogt).

Ook wanneer de graad van het geweld lager is dan de graad waar een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het betrokken gebied een risico loopt op ernstige schade, ongeacht haar profiel, moet een subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) toegekend worden als de verzoekende partij aantoont dat hij omwille van zijn bijzonder profiel een verhoogd risico loopt. Dit is de dimensie van het specifiek risico in het kader van de toepassing van artikel 15, §2, c) (In die zin zie EASO, Article 15, point c), de la directive qualification relative aux conditions que doivent remplir les demandeurs d'asile (2011/95/EU) Analyse judiciaire, januari 2015.)

Het profiel, en de risico's die ermee geobjectiveerd zijn, nauwkeurig in rekening moet worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie.

Deze evaluatie moet nauwkeurig gebeuren op basis van pertinente en actuele informatie."

Verzoeker citeert vervolgens uitgebreid uit 's Raads arrest nr. 195 228 van 20 november 2017. Hij vervolgt: *"In zijn arrest 201.900 van 29 maart 2018 heeft U raad een toepassing gemaakt van de tweede hypothese voor een persoon die afkomstig is uit Bagdad. Het feit dat verzoeker in deze zaak soenniet zijn werd in rekening genomen om te stellen dat zij een hoger risico lopen om slachtoffers te worden van geweld door de sjiiitische milities.*

Het blijkt dus heel duidelijk dat elementen die pertinent kunnen zijn voor de beoordeling van het risico op vervolging op basis van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 maar niet kunnen leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus ook meegenomen moeten worden voor de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980.

Dit is ook gerechtvaardigd door het feit dat de bescherming bedoeld in artikel 48/4, §2, c) enkel van toepassing is in het kader van het bestaan van een gewapend conflict en een specifieke bescherming toekent aan een burger, een bijzondere kwetsbare persoon is in het kader van gewapende conflicten.

Deze kwetsbaarheid rechtvaardigt dus ook dat en in de context van een gewapend conflict een bredere bescherming wordt geboden dan de bescherming die geboden wordt door artikelen 48/3 en 48/4, §2 a) of b) van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker toont aan dat hij soenniet is, afkomstig van de stam Al-Daoseri die bij zonder gevisieerd wordt in het sektarisch geweld en in het stammenconflict, dat een dicht familielid de Sheikh van zijn clan is en dat deze persoon vermoord werd.

Dit zijn samengenomen redenen om aan te nemen dat verzoeker wel een verhoogd risico loopt in geval van terugkeer. Het statuut van subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Op zijn minst moet het risico die gebonden is aan deze persoonlijke omstandigheden worden onderzocht door de verwerende partij, wat niet is gebeurd aangezien verwerende partij nagelaten heeft enige informatie over de situatie van de leden van de clan Al-Daoseri in Basra te verzamelen. Op zijn minst moet de beslissing worden vernietigd. [...]"

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe het volgende stuk toe:

- Isadora GOTT, *research paper n°3, Alternative governance, non-state armed groups and the Iraqi reconstruction process*, juni 2018.

2.2.2. Verweerder maakt op 14 januari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019
- EASO "Internal mobility" van 5 februari 2019.

2.2.3. Verweerder maakt op 23 januari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet opnieuw een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheids-situatie wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019
- EASO "Internal mobility" van 5 februari 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. Verzoekers verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker is afkomstig uit Al-Zubair (provincie Basra) en is een soenniet die behoort tot de Al-Daoseristam. Verzoekers ouders kwamen om bij een bombardement tijdens de Golfoorlog. Hij werd opgevoed door

zijn tante. In 2012 was verzoeker werkzaam in een kledingzaak. De zaakvoerder van deze kledingzaak werd bedreigd en vertrok naar Turkije. In 2013 openden verzoeker en zijn neef een eigen kruidenierszaak. Verzoekers oom, sheikh A.L.A.-D., was het hoofd van de Al-Daoseristam en werd op 26 april 2014 nabij een politiestation vermoord. In hetzelfde jaar werd verzoeker door onbekende personen opgebeld waarbij hij werd bedreigd. Ofwel moest hij 6-7 miljoen Iraakse dinar betalen en zijn zaak sluiten ofwel zou hij worden vermoord. Deze bedreigingspraktijk wordt vaak gehanteerd bij soennitische Irakezen, die een eigen zaak uitbaten. Verzoeker, die deze situatie beu was, antwoordde dat hij het geld niet zou betalen. Twee dagen later werd zijn neef vermoord. Verzoeker vermoedt dat de sjiiitische militie Asa'ib al-Haq achter deze bedreiging en moord zat. Verzoeker sloot de kruidenierszaak en verliet zijn huis gedurende tien maanden niet meer. Hij kan zich niet beroepen op de bescherming van de lokale politie. Zij doet niets. Verzoeker verliet Irak op 15 oktober 2015 en diende in Noorwegen twee verzoeken om internationale bescherming in. Deze werden negatief afgesloten. Verzoeker is op 11 september 2017 in België aangekomen. Verzoeker vreest bij een terugkeer alsnog te worden gedood door sjiiitische milities.

2.4.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 15, map met "documenten"):

- kopieën van zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort;
- kopieën van de identiteitskaart en overlijdensakte van sheikh A.L.A.-D;
- kopieën van de identiteitskaart en overlijdensakte van verzoekers neef;
- een kopie van een condoleancebrief van 5 mei 2014 van de Special representative of the United Nations Secretary-General for Iraq met betrekking tot de dood van sheikh A.L.A.-D;
- een kopie van een verklaring van de woordvoerder van de U.S. Department of State van 7 september 2018 met betrekking tot een geweldplegingen op diplomaten te Basra;
- originele attesten van Nederlandse en Franse lessen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voormelde documenten vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

Wat betreft de verschillende identiteitsstukken die werden overlegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze een indicatie vormen van de identiteit en herkomst van verzoeker en zijn familieleden. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om verzoekers identiteit en herkomst te betwisten.

De overige overgemaakte stukken – uitgezonderd de taalattesten – zijn slechts kopieën. Zij kunnen derhalve niet op hun herkomst en authenticiteit worden geverifieerd. Verder wijst de commissaris-generaal op pertinente wijze naar het gegeven dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht (zie AD CGVS, stuk 4, map met landeninformatie, "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). Bijgevolg hebben deze documenten een bijzonder geringe bewijswaarde.

Specifiek wat betreft de overlijdensakte van verzoekers neef, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in zijn standpunt dat de kwaliteit van deze kopie de inhoud ervan onleesbaar maakt. Eveneens in navolging van de commissaris-generaal kan erop worden gewezen dat *"uit geen van deze documenten [kan] worden afgeleid dat u persoonlijk ooit rechtstreeks werd bedreigd of andere concrete problemen ondervond. Die laatste opmerking geldt tevens voor de condoleance brief van de Verenigde Naties i.v.m. de sheikh en de verklaring van de Verenigde Staten i.v.m. de situatie in Basra"*. Verzoeker brengt geen enkel concreet argument aan dat een ander licht kan werpen op deze bevindingen.

Wat betreft de originele attesten van de Nederlandse en Franse les, wijst de Raad erop dat deze attesten geen uitstaans hebben met verzoekers vluchtrelaas. Deze dienen derhalve niet verder te worden besproken.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.3. Wat betreft verzoekers vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten, met name dat hij als soennitische winkelluitbater telefonisch werd bedreigd door sjiitische militieleden hetgeen resulteerde in de moord op zijn neef, wijst de Raad op het volgende.

Uit de landeninformatie blijkt dat het sektarische geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincie Basra in 2013 oplaaide. Zo wordt gerapporteerd dat soennieten dreigbrieven ontvingen, werden aangemaand de regio te verlaten en dat gedurende de laatste zes maanden van 2013 gemiddeld 25 soennitische moslims per maand omkwamen bij sektarisch geweld. Tevens blijkt dat verschillende soennitische stamleiders in de loop van 2013 werden vermoord. De soennitische minderheid in Al-Zubair werd in het najaar van 2013 het doelwit van dreigementen. Naar aanleiding van het offensief van IS in juni 2014 werd de druk op de soennitische minderheid in de provincie Basra opgevoerd. In de loop van 2014 – het jaar van de bedreigingen aan het adres van verzoeker en zijn neef – bleef de soennitische minderheid een doelwit van bedreigingen, aanhoudingen, ontvoeringen en moord. Tijdens 2015 werden een aantal soennitische geestelijken onder vuur genomen en op 3 oktober 2015 had een aanslag plaats op een markt in Al-Zubair (AD CGVS, stuk 16, map met landeninformatie, COI Focus “*Irak: De soennitische minderheid in Zuid-Irak*” van 24 augustus 2017, p. 10-11).

In de bestreden beslissing benadrukt de commissaris-generaal dat volgens zijn verklaringen verzoeker zelf “*al weet had van verschillende soennieten die zouden zijn bedreigd en het land zouden hebben verlaten of zouden zijn gedood. Op het moment van uw bedreiging was volgens uw verklaringen zelfs de echtgenoot van uw tante, sheikh A.K., reeds vermoord (CGVS p.5). De soennitische eigenaar van de kledijzaak waar u vroeger werkte, sloot onmiddellijk zijn winkel nadat hij werd bedreigd (CGVS p.3, 13, 18-19).*”

Gelet op de context van oplaaierend sektarisch geweld, zoals geschetst in de landeninformatie, en gelet op verzoekers eigen ervaringen met het toenemend geweld tegen de soennitische minderheid in Basra, acht de Raad het weinig aannemelijk dat verzoeker zijn belagers eenvoudigweg zou hebben gezegd “*ik betaal niet, doe wat je niet laten kunt*” (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 20). Verzoekers verklaring dat hij het “*kotsbeu was*” vormt geen overtuigende verklaring voor dergelijk gedrag. Het is, gelet op de toenmalige context en verzoekers eigen ervaringen, geheel niet geloofwaardig dat verzoeker zo achteloos zou zijn omgesprongen met de ontvangen bedreigingen. Dat verzoekers houding voortkwam uit de frustraties en discriminaties die hij heeft meegemaakt omwille van de sektarische context in Zuid-Irak, is evenmin een overtuigend argument. Deze ervaringen – in combinatie met de toenmalige context van toenemend geweld tegen de soennitische minderheid – zouden veeleer hebben gepleit voor een voorzichtige aanpak van de situatie. Het louter volharden in zijn verklaring dat hij zijn belagers wel degelijk meegaf het gevraagde afpersingsgeld niet te betalen en zijn winkel niet te sluiten, volstaat niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te remediëren. Nogmaals benadrukt de Raad de gehele context van het sektarische geweld in de jaren 2013-2014. In deze context is het uiterst ongeloofwaardig dat verzoeker een dergelijk roekeloos gedrag zou hebben vertoond, in plaats van met de nodige voorzichtigheid tewerk te gaan. Verzoeker brengt de beoordeling van de commissaris-generaal (“*Dat u in deze context aan uw bedreigers zou meedelen dat u niet aan hun eisen zult voldoen, is weinig aannemelijk.*”) niet aan het wankelen.

De Raad herinnert aan de bemerkingen die reeds werden gemaakt over de overlijdensakte van verzoekers neef en de zeer geringe bewijswaarde die daaraan moet worden gehecht. Bezien in samenhang met verzoekers onaannemelijke verklaringen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas dat hij als soennitische winkelluitbater werd bedreigd door sjiitische militieleden hetgeen resulteerde in de dood van zijn neef. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij Irak diende te ontvluchten voor een concrete en aan hem persoonlijk gerichte bedreiging door een sjiitische militie.

De Raad gaat niet verder in op (a) het motief inzake de verzoeken om internationale bescherming in Noorwegen, (b) het motief dat verzoeker “*nog gedurende een tiental maanden in [zijn] eigen woning verbleef, zonder dat er zich nieuwe feiten en/of problemen voordeden*” en (c) het motief dat verzoeker legaal het land kon verlaten. Hetgeen hierboven reeds werd besproken, is immers voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat verzoekers verklaringen niet overtuigen, gelet op de vastgestelde vaagheden, hiaten en onaannemelijkheden. Verzoekers kritiek op voormelde motieven, is dan ook kritiek gericht tegen overtollige motieven en dient derhalve niet te worden besproken.

Verzoeker verzet zich ten slotte niet tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verwijzing naar de algemene situatie in Basra – het water is er onzuiver en er vinden betogingen plaats – niet wijst op een persoonsgerichte vrees op vervolging. De Raad neemt deze vaststelling over.

2.4.4. Verzoeker stelt heden in zijn verzoekschrift dat hij niet enkel wordt geïdendeerd omdat hij soenniet is maar ook omdat de leden van zijn clan specifiek een hoger risico lopen in Zuid-Irak, waarbij de moord op het stamhoofd, zijn oom, sheikh A.L.A.-D., hiervoor een begin van bewijs vormt.

Wat betreft het behoren tot de Al-Daoseristam, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker nergens in zijn gehoor duidelijk heeft aangegeven dat hij vervolging vreest omwille van het behoren tot deze stam. Zo kan in verzoekers gehoorverslag het volgende worden gelezen: *“P.O.: Waarom werden precies u/neef geïdendeerd bij uitbaten winkel? VZ: soenniet. P.O.: reden enkel omdat u/jullie soenniet bent/zijn? VZ: ja, we wonen binnen onder de sjiieten. P.O. geen enkele andere reden? VZ: Neen”* (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 20-21). Ook wanneer verzoeker werd gevraagd naar zijn stamnaam en hoe deze bekend staat in Irak, antwoordde hij enkel dat dit een kleine stam is in vergelijking met de andere stammen in Irak (ibid., p. 3). Verzoeker heeft nergens concreet aangestipt dat zijn vrees voor vervolging voortvloeit uit het gegeven dat hij behoort tot de Al-Daoseristam. Verzoeker gaf enkel aan dat hij werd geïdendeerd omdat hij soenniet is.

Bijgevolg motiveerde de commissaris-generaal terecht als volgt: *“Deze soennitische stam waartoe u behoort, telt volgens uw verklaringen momenteel een vijfhonderdtal leden in uw regio van herkomst (CGVS p.4). Ook de tante waardoor u bent opgevoed verblijft momenteel nog steeds in Zubair waar u ook uw hele leven hebt gewoond. Behalve gezondheidsproblemen vermeldt u geen moeilijkheden die zij daar nog zou(den) ondervonden hebben (CGVS p.11). Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in uw regio van herkomst. Wat dit betreft is het overigens zeer opmerkelijk dat u vóór december 2014 nooit eerder problemen zou hebben ondervonden omwille van uw soennitische geloof of het behoren tot de AL-DAOSERI stam (CGVS p.22). U beweert dat zelfs tijdens de periode van het sektarische geweld in 2006-2007 uw familie geen concrete problemen ondervond (CGVS p.8). Dit wijst er wederom allerminst op dat u als soenniet vervolging te vrezen heeft in uw regio.”*

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker heeft weliswaar melding gemaakt van de moord op zijn oom, sheikh van de Al-Daoseristam, doch uit het geheel van de verklaringen blijkt dat dit veeleer werd vermeld ter illustratie van het geweld tegen de soennitische minderheid en het gebrek aan interventie door de lokale politie. Nergens gaf verzoeker tijdens zijn gehoor aan dat deze moord op zijn oom ook persoonlijke repercussies voor hem had. Verzoeker verklaarde enkel dat de echtgenote van zijn oom, sheikh A.L.A.-D., na de moord op haar man in gevaar verkeerde en moest vertrekken (ibid., p. 5). Verzoeker heeft nergens gesteld dat hij ten gevolge van deze moord eveneens gevaar liep. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker een schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder een schending van de samenwerkingsplicht door de verwerende partij dan ook niet aannemelijk.

Voorts geeft verzoeker zelf aan dat zijn oom politiek actief was (*“mijn oom was kandidaat voor de raad van afgevaardigden, maar hij werd gedood”* en *“mijn oom was op lijst van Al Badil, is een partij waar soennieten, sjieten in de lijst zitten, maar zijn allemaal seculier”*, ibid., p. 9 en 15). Dit volgt ook uit de condoleancebrief van 5 mei 2014, waar sheikh A.L.A.-D. wordt beschreven als kandidaat van de ‘Muthidun’, een soennitische politieke partij. Verzoekers oom was dus niet enkel stamhoofd van de Al-Daoseristam was, maar profileerde zich ook op het politieke niveau.

Dat verzoekers oom – die zich als stamhoofd ten gevolge van zijn verkiesbaarheid bijkomend op de radar plaatste – werd geïdendeerd, houdt nog niet in dat alle leden van de Al-Daoseristam zouden worden geïdendeerd.

In de landeninformatie is er geen enkele indicatie voorhanden dat de gehele stam zich op een bepaalde wijze heeft geprofileerd of is verwickeld in een stammengeschil, waardoor de leden van de stam zouden worden geïdendeerd. De landeninformatie maakt geen melding van een systematische vervolging van leden van de Al-Daoseristam. Evenmin blijkt dat deze stam bijzonder werd geïdendeerd tijdens het sektarisch

geweld (AD CGVS, stuk 16, map met landeninformatie, COI Focus “*Irak: De soennitische minderheid in Zuid-Irak*” van 24 augustus 2017). Weliswaar dateert de voormelde COI Focus van 2017, maar verzoeker toont niet aan dat deze landeninformatie niet langer actueel zou zijn. Het recenter artikel dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (Isadora GOTT, research paper n°3, *Alternative governance, non-state armed groups and the Iraqi reconstruction process*, juni 2018), bevat geen elementen die een ander licht op de zaak werpen. Voormeld artikel ligt in de lijn met voormelde COI Focus, in die zin dat in beide documenten wordt benadrukt dat er sprake is van een algemene situatie van stamtwisten, criminaliteit en onveiligheid. Dit wordt als dusdanig niet betwist, maar uit deze algemene situatie volgt niet dat leden van de Al-Daoseristam om enige reden zouden worden geïdendeerd. Bovendien bevat de actuele landeninformatie die de verwerende partij in haar aanvullende nota's aanbrengt evenmin enige aanwijzing van een systematische vervolging van leden van de Al-Daoseristam.

Verzoeker verklaarde dat andere stamleden nog steeds aanwezig zijn in Al-Zubair, zoals de tante die hem heeft opgevoed en haar echtgenoot. Er is ook nog een familielid die leerkracht is en kinderen heeft en die eveneens nog steeds in Al-Zubair woont (ibid., p. 23). Verzoekers tante is de zus van zijn vader en tevens de zus van de echtgenote van de vermoorde oom. Dat deze tante als dicht familielid van de vermoorde sheikh zonder noemenswaardige problemen verder kan leven in Al-Zubair, ondermijnt in grote mate verzoekers stelling dat hij als dicht familielid van een vermoorde sheikh vervolging vreest. Uit verzoekers verklaringen kan verder niet worden opgemaakt dat andere familieleden uit Al-Zubair zijn vertrokken, specifiek omdat zij werden geïdendeerd als leden van de Al-Daoseristam. Verzoeker vertelde enkel dat velen zijn geëmigreerd na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003 alsook in de jaren 2006-2007 omwille van het toenmalige sektarisch geweld dat toen een hoogtepunt kende (ibid., p. 4 en 23).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar de COI Focus van 24 augustus 2017, nog wijst op het belang van de clanstructuren in Basra, wijst de Raad er vooreerst op dat uit niets blijkt dat er sinds de moord op verzoekers oom geen stamleider meer is. Verzoeker poneert dit zonder meer zonder dit te staven en maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er geen nieuwe sheikh voor de Al-Daoseristam zou zijn aangeduid na de moord op zijn oom. Het betoog over de bijzonder kwetsbare positie van de stamleden, bij gebrek aan een stamhoofd, is dan ook weinig overtuigend.

In de COI Focus van 24 augustus 2017 kan nog het volgende worden gelezen: “*verder benadrukt [de betrokken onderzoeker] het belang van de bescherming door persoonlijke netwerken/contacten in de regio: “patronage is key... it works whatever your sect. If you don't have the proper behavior (or name) and have no local patronage, then you're in trouble”*”. Aldus wordt weliswaar het belang van persoonlijke netwerken en contacten benadrukt, doch dit in een ruimere context van stamverbanden. In dit kader verklaarde verzoeker zelf dat de Al-Daoseristam momenteel nog een vijfhonderdtal leden in de provincie Basra, zijn regio van herkomst, telt. Verwacht kan worden dat indien de stamleden het slachtoffer zijn van systematische vervolging of zouden worden geïdendeerd, dan alle leden van deze specifieke stam de regio zouden verlaten dan wel ter verdediging de wapens zouden opnemen en dat dit in de landeninformatie zou worden vermeld, quod non. De landeninformatie bevat geen enkele indicatie dat deze stamleden zich thans in een bijzonder precaire situatie bevinden. Integendeel, verzoeker verklaarde zelf dat zijn tante geen noemenswaardige problemen ondervindt. Verder wordt in de COI Focus van 24 augustus 2017 Al-Zubair omschreven als “*een district met een omvangrijke soennitische minderheid*” en kent de provincie Basra de grootste soennitische bevolking van alle provincies in zuid-Irak (p. 3 en 11). Ten slotte blijken er nog familieleden van verzoeker in Al-Zubair te wonen, zoals zijn tante en haar echtgenoot. Uit geheel van deze elementen blijkt dat verzoeker beschikt over een afdoende netwerk om op terug te vallen.

2.4.5. Waar verzoeker een vrees voor vervolging koestert omwille van het behoren tot de soennitische gemeenschap, wijst de Raad op het volgende. Uit de COI Focus van 24 augustus 2017 blijkt weliswaar dat er in de jaren 2013 tot 2015 veelvuldige incidenten zijn geweest waarbij soennieten in Zuid-Irak, in het bijzonder in de provincie Basra, het slachtoffer zijn geweest van individuele vormen van geweld begaan door sjiiitische milities, doch niet dat soennieten het voorwerp waren van groepsvervolging. Volgens deze landeninformatie is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincie Basra en zijn er geen aanwijzingen dat soennieten in de provincie Basra het mikpunt zijn van doelgerichte aanvallen omwille van hun geloof of dat er een vervolgingspatroon dan wel dat enig systematisch risico kan worden ontwaard (p. 13). Ook uit de meer actuele landeninformatie, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's verwijst, kan niet worden afgeleid dat de situatie in de provincie Basra dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd.

Het loutere gegeven een soenniet in de provincie Basra te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. De beoordeling van het risico op vervolging is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden (zie EASO “Country Guidance note: Iraq” van juni 2019, p. 52-53).

Ook in haar richtlijnen van mei 2019 stelt de UNHCR dat het gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel er niet automatisch toe leidt dat hij internationale bescherming nodig heeft maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (UNHCR “International Protection considerations with Regard to People Fleeing to Republic of Iraq” van mei 2019, p. 58: “*UNHCR considers that international protection needs may arise for individuals falling in one or more of the risk profiles outlined in this Section, depending on the individual circumstances of the case.*”).

Uit voormelde richtlijnen van EASO en de UNHCR blijkt dat het niet volstaat louter aan te halen dat de verzoeker valt onder één of meerdere profielen om het bestaan aan gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen, maar dat er een individualiseringsvereiste geldt voor voormelde profielen. Het is aan de verzoeker om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden die een invloed kunnen hebben op het risico. Het risico moet individueel en concreet aannemelijk worden gemaakt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas blijft hij hiertoe in gebreke. Verzoeker haalt verder geen concrete, ernstige en geloofwaardige en aan zijn religie verbonden problemen aan. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen om aan te nemen dat hij louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging een gegronde en actuele vrees voor vervolging heeft.

2.4.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en de voorgehouden vervolgingsfeiten in Irak omwille van problemen met de sjiiitische milities als gevolg van afpersingen en het behoren tot de Al-Daoseristam, niet geloofwaardig. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat er, gelet op de specifieke individuele elementen van zijn zaak, een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging zal worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Waar verzoeker nogmaals benadrukt dat hij wel degelijk vervolging vreest, benadrukt de Raad dat het louter herhalen van de vluchtmotieven niet van aard is om voorafgaande vaststellingen en bevindingen te ontkrachten.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat, enerzijds, niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat, anderzijds, verzoeker geen voldoende concrete elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

In acht genomen wat voorafgaat, kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker van oordeel zou zijn dat hij, omwille van de specifieke elementen van zijn profiel – al dan niet cumulatief beschouwd – een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. Aangezien hij niet voldoet aan de individualiseringsvereiste, maakt verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij wegens zijn profiel een risico zou lopen op meer doelgerichte vormen van geweld of dat hij specifiek wordt gevisieerd. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen

aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.5.2. Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het Hof van de Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het lopende gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

De verwerende partij heeft bij aanvullende nota's van 14 en 23 januari 2020 de beschikbare landeninformatie aangevuld met volgende stukken:

- UNHCR "International Protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat nergens in de voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg moet, gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra worden beoordeeld, wat verzoeker niet betwist.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota's op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in zuid-Irak, met name de provincie Basra.

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO COI Report Iraq – Security situation van maart 2019) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al-Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsvoorraad af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

(...)

Volledigheidshalve wordt nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report – Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad samen met de verwerende partij dat er actueel in de voormelde zuidelijke provincies van Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincies louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengen geen enkel element aan dat hierover anders doet beslissen.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke

situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijnen hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of verzoeker “het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Basra rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan verzoeker persoonlijke omstandigheden invoeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Basra dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de provincie Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van verzoeker bestaat.

Verzoeker brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijnen hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. De omstandigheden die verzoeker in het verzoekschrift aanvoert, met name het feit dat hij soenniet is en lid van de Al-Daoseristam, en een dicht familielid van de sheikh van zijn clan die werd vermoord, zijn immers niet van aard dat zij het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Basra. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. Gelet op bovenstaande vaststellingen waarbij het vluchtrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst

van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES